

AVSKEDSTAL Lovö vid kaffet

Jag vill gärna börja med ett par saker som varit bestämmande för mej i denna min utövning av prästycket --

När jag premiärtalade här i prästgården, vid installationskaffet, nämnde jag att på 1700 talet hade en präst från Lovö sökt sej till Loshult som är min hemförsamling. Anledningen att han sökte sej härifrån sa han var att prinsarna jagade här omkring i skogarna och jämt kom in i prästgården, och det tyckte han var besvärligt. Prinsar och prinsessor har jag inte haft något besvär av. Jag har ju inte heller sökt mej härifrån. Jag tror att orsaken till det är intryck jag har från min barndom och min hemsocken.

Där stannade prästerna i 30 - 40 år, och de fick vara kvar långt upp i åldrarna. På det sättet smälte prästen och kyrkan och socknen samman. Man brukade inte säga namnet på prästen, kyrkoherden så eller så. Utan man sa med den genitivform man använder i södra Sverige: Loshulta präst.

Jag har känt mej mycket stolt när jag nån gång hört om mej: det där är ju Lovöprästen...

Det här är den enda ordinarie tjänst jag haft. Det har aldrig nånsin fallit mej in att jag skulle söka mej härifrån. Det här att man stannar har en fördel, åtminstone för en själv: Det är att man får ett rotfäste. För församlingen kan det kanske vara fördelaktigt med mera täta ombyten.

Det andra som varit bestämmande för mej under de sista tio åren går tillbaka till en händelse en april dag 1960. Vi hade ett pårönträd utanför östra gavelrummet. Och jag satt där ett slag. Då upplevde jag något som jag varit med om två gånger tidigare och som blivit helt bestämmande för mitt liv. Jag hörde en röst lika tydligt som om någon stått vid sidan om mej: Rösten sa tre korta saker: Läs dogmatik, bilda ett hymnologiskt institut, skriv psalm.

Jag gick rakt in till bokhyllorna. Där fanns bara en bok i dogmatik. Nygrens kommentar till Romarbrevet. Ouppsprättad. Den läste jag genom samma dag. Sen fortsatte jag...

Att jag ägnat så mycket tid åt detta har tagit tid från annat som jag gärna skulle velat ägna mej åt: Vad man brukar kalla församlingsarbete i alla dess former, det jag satt mest värde på själv och trott mest på är de personliga kontakterna.

Men som jag nämnde i kyrkan har jag själv känt det som samma sak jag sysslat med - att det inte varit något hälftenbruk, eller att det ena eller andra varit en bredvidsyssla.

När jag de sista månaderna gått igenom alla saker som samlats och sorterats bort, har man påmint om åren här. Jag hittade bl.a. ett litet fotografialbum som Karin ställt ihop. Och hon hade skrivit utanpå:

Lyckliga år på Lovö...

Det är något jag kan säga för min och mina barns räkning. Familjen har ju som bekant haft svåra saker att gå igenom.

Men i botten har funnits ett medvetande om en lycklig tid, och vi har haft det med oss ut på andra sidan.

När jag nu vill tacka för de här åren, så är det så lång tid som ryms och så många människor. Jag kanske gör det enklast genom att tänka rent geografiskt:

Vi har först de närmaste grannarna på prästgården och klockargården. Drar man en litet större cirkel kommer man till Norrby, Berga, Barkarby. En ännu lite större cirkel: Lovöverket, Lunda, Tillflykten, Edeby med trädgårdarna omkring Kanton, Rörby, Hogsta, Dyviken...

Det är det område där jag rört mest till fots. Där man kan komma som man är. Utan slips eller så där... Det är den slipslösa delen av Lovö.

Det är nog så att det är den delen där jag varit mest hemma. Drar man en lite vidare cirkel så kommer Malmvik och Drottningholm in i bilden. För att komma dit måste man ha bil. Och klä om sej... Det har kanske varit en liten tröskel där för mej...

Så är det klart att jag gärna ville nämna några som jag ibland så gott som dagligen haft kontakt med:

Kyrkvaktmästarna under lång tid, David Classon och Artur Andersson, kantorn Gösta Ladberg, kyrkvårdar under längsta tiden Js Sörenson och Karin Edin... Och så i många sammanhang Gösta Arwenius...

De två orföranden i kyrkofullmäktige under lång tid: Einar Nygren och Hakon Mörner... jag tackar för ett utomordentligt samarbete. Nu ny epok med Göran, min efterträdare.

Kyrkokassörerna: Lily Förberg, Sen Gerhard Landberg. En mer mångsidig mänska har jag aldrig träffat, kanske ingen som jag beundrat mer... Kalle Holm...

Kyrkliga syföreningen... Och sen ni alla andra...

Vid en sån här ceremoni används ju blomsterspråket. Jag ska också låta en blomma sammanfatta mitt och min familjs tack.

Det är en blomma som jag tror har stått här så länge vi varit här.

En porslinsblomma. Jag beundrar den verkligen. Ett par år när jag skötte huset själv här, vattnade jag den nog inte många gånger. Men den klarade sej.

Första gången det varit en blomklase på den var för några veckor sen.

Jag tänkte nu tacka porslinsblomman för vår räkning med den klasen. Och det gör den bättre än jag kan.